

Кога дума оште ся измѣнава въ казанѣ-ты прѣдложенїя, освѣнь мѣстоимениа-та, и што ся измѣнава въ тѣхъ думѣхъ, всичка-та ли дума ся измѣнава, или само окончанїе-то?

Правило. *Съ измѣнаваніе-то окончанїе-то на глаголы-ты исказова ся не само врѣмя-то, а и лице-то.*

Азъ пишѣхъ писмо. — Ты четешъ книгѣхъ. — Той сѣди на столѣ. — Покажѣте глаголы-ты въ тѣна прѣдложенїя. Въ какво врѣмя сѣ турени? Въ какво лице? Обрѣнѣте всякогъ глаголь и въ другы-ты двѣ лица.

Азъ шѣхъ пишѣхъ писмо; ты шѣ четешъ; той шѣ играе. Въ какво врѣмя и въ какво лице сѣ турени тука глаголи-ти? Кажѣте гѣ и въ другы-ты двѣ лица.

Азъ съмъ писалъ писмо; ты си челъ книгѣхъ; той не имъ круши. Въ каквы врѣмена и лица сѣ турени тука глаголи-ти. Измѣнило ли ся не тука окончанїе-то на глаголы-ты по лице?

1-во правило. *Окончанїя-та на глаголы-ты ся измѣнаватъ по лице само въ просты-ты врѣмена. А въ сложны-ты врѣмена лице-то ся познава или по лично-то мѣстоимение или по спомагателный глаголь или по мысль-тѣхъ на прѣдложение-то. Отъ сложны-ты врѣмена ся измѣнаватъ само окончанїя-та на спомагателный глаголь, а сѣштий глаголь си остава неизмѣненъ (азъ съмъ писалъ, ты си писалъ, той не писалъ), освѣнь бѣдїе-то врѣмя, на което и сѣштий глаголь ся измѣнава (шѣхъ пияшъ, шѣ пишешъ, шѣ пише).*

2-ро правило. *Кога не глаголь-тѣ на прѣво и второ лице всякогъ ся турятъ или ся подразумѣватъ за прѣдмѣты на слово-то личны-ты мѣстоимениа (азъ или ты); а кога не глаголь-тѣ*